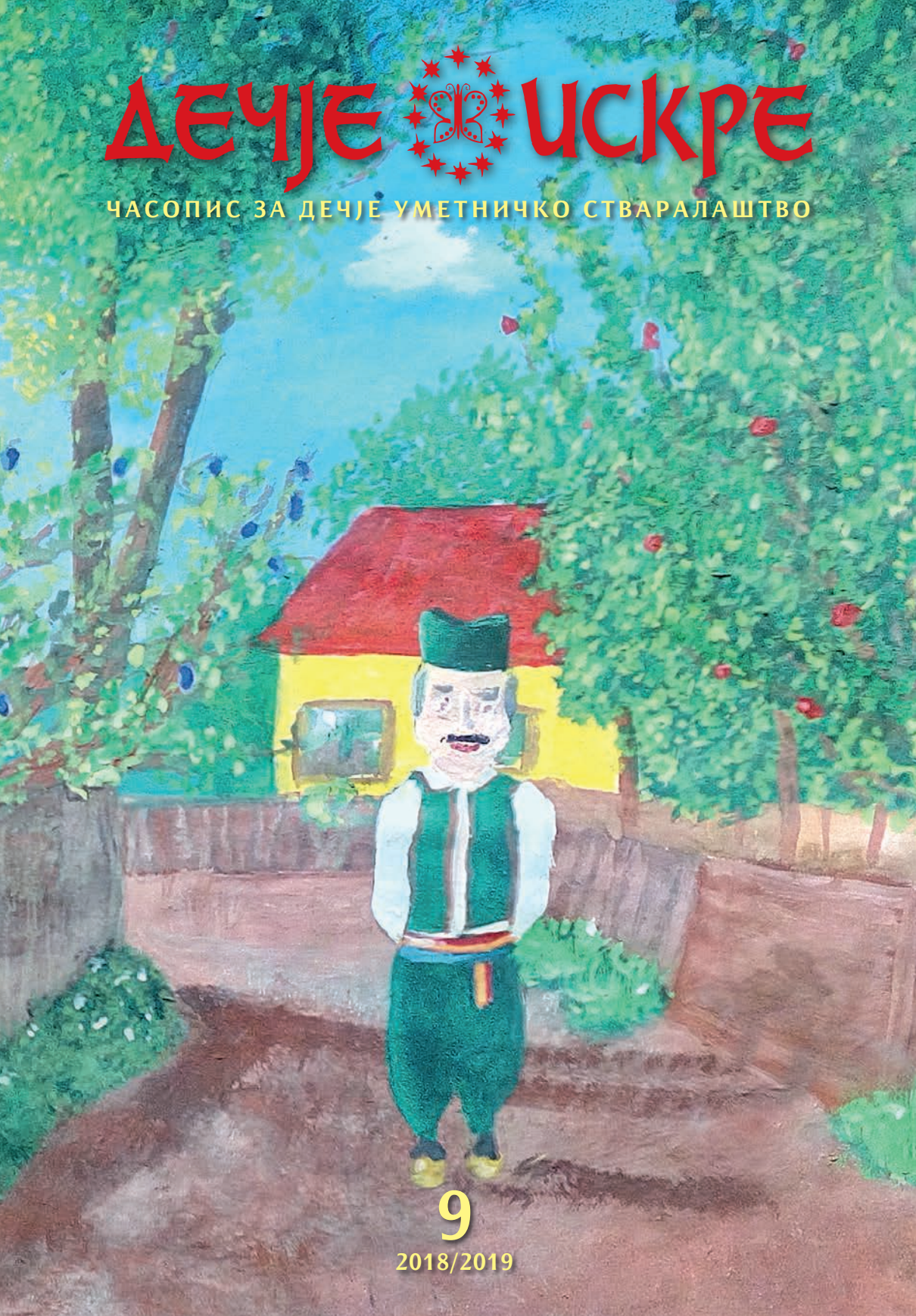

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

9

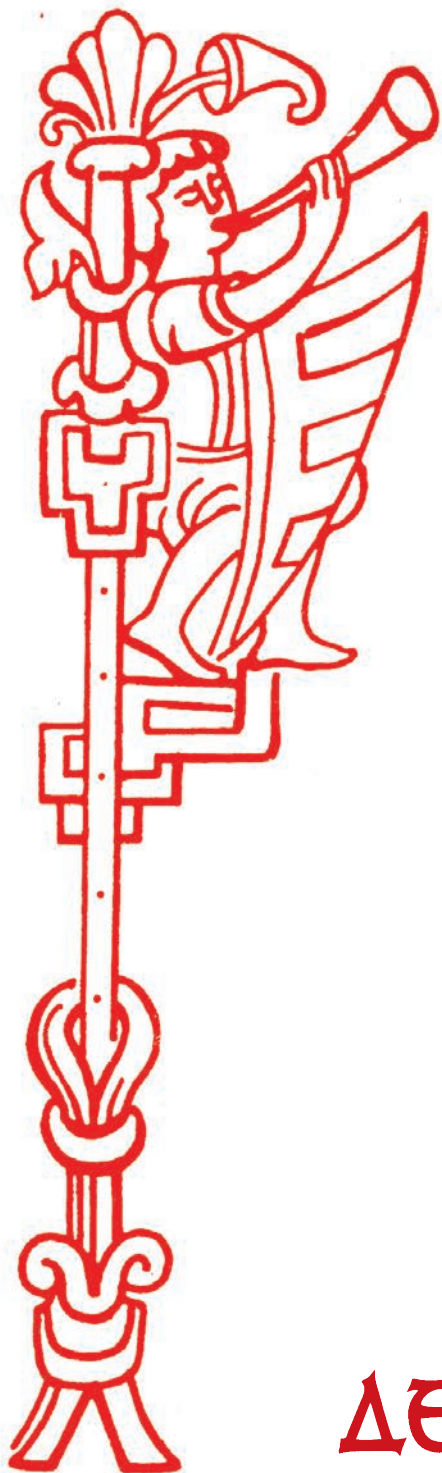
2018/2019

Јован Николић, VI/3, ОШ „Живадинка Дивац“

Маџеја Арсенијевић, V/3, ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић“

Сјај библиотеке

Видим неки сјај,
приђем му ближе,
кад оно библиотека пуна,
све ђак до ђака,
читају сјајне књиге.

Уђем и ја
да разбистрим главу,
и пронађем себи
једну књигу знану.

Библиотека све више сја,
а моја душа каже:
„Да разбистриш главу, узми књигу драгу,
јер свака нуди чаролију праву.”

Сутра ће сјај
бити још већи,
а деца ће ка њој трчати,
сва у спокоју и срећи.

После тога дана
мени душа сија,
зато ми је библиотека
драга, блиска, најмилија.

*Снежана Јовановић, VI/1
ОШ „Нашалија Нана Недељковић”, Грошница*

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО
Година LIII • Нова серија
Број 9 • Мај 2019. Крагујевац

Сазвежђе Дечјих искри

Милован П. Мићић

Рођен (1954) у селу Градојевићу, општина Коцељево, Милован П. Мићић је почео да објављује поезију од 1970. године.

Објављивао је у већини значајних часописа и листова у некадашњој СФРЈ. Био је и сарадник неколико часописа у којима је поред поезије објављивао и сатиру и прозне текстове.

Мићић је основну школу завршио у Доњем Црниљеву, а потом се уписао у Богословију „Свети Сава” у Београду, на којој је дипломирао 1974. године. Као протонамесник и парох у Лужницама код Крагујевца 1999. објавио је у издању крагујевачке „Нове светлости” у Библиотеци „Сазвежђе Дечјих искри” збирку поезије „На гробу руже”.

У рецензији за ову збирку, крагујевачки књижевник Владимир Јагличић, поред осталог, бележи да се „да Мићићев глас се уме одметнути у песнички недовољно насељен простор и из њега принети неовдашње гласове”.

За ово представљање одабрали смо песму којом се песник сећа родног завичаја и детињства.

Градојевић моје село мало

Градојевић моје село мало
Брежуљцима чврсто опасно
Лепо лети, зими и у јесен
Ал' најлепше у пролеће рано.

У пролеће када све се буди
Кад немирна Тамнава набуја
Росом кад се натопе му груди
Све уз цвркулт веселих славуја.

Уз обронке Влашића планине
Задовољно ништа му не треба
Живи тако моје село мало
Под парчетом свога плавог неба.

Овце пасу у зеленој реци
Док чобани воде игру своју
На млаки се зими стока поји
Кад се иње леди у осоју.

У Вранчини и Чапљевцу малом
Бивало је на претек чобана
Сада ретко кога можеш наћи
На испашу у свитања рана.

Жито класа у родноме пољу
Церовиту, на Комином брду
На врућини шкрипе сува кола
Док одмичу низ калдрму тврду.

Лавез паса топи се у зори
Цело село ноћас мирно спава
На топломе тихом поветарцу
Шушти лишће зелених јелава.

А ујутру кад село се буди
Расквашено од јутарње росе
Врви сокак ужурбаних људи
К' ливадама да отаву косе.

Градојевић моје село мало
Брежуљцима чврсто опасно
Лепо лети, зими и у јесен
Ал' најлепше у пролеће рано.

Сећање на песника

Добрица Ерић (1936-2019)

Недавно нас је напустио један од најомиљенијих песника међу децом и младима, песник самоук, израстао на традицији часописа *Расковник* који је са ентузијазмом и огромним књижевним искуством Вуковим трагом водио Драгиша Витошевић. У њему су уточиште и прибежиште налазили писци са села, из народа.

Напустио нас је Добрица Ерић, песник Груже, Шумадије и села, песник Србије коју је волео како то само човек с рођен са природом и народом уме. Завршио је четири разреда основне школе и бавио се земљорадњом и по мало смишљао песме. Након што је 1959, пре равно седамдесет година, објавио прву збирку песама, наставио је по мало да се бави земљорадњом и да пише. Објавио је више од стотину књига, међу којима је више од 40 за децу. Његова дела су продата у милионском тиражу. Живео је распет између родне Доње Црнуће и Београда.

Волео је децу и волео је да гостује у школама. Своје песме никада није читао, говорио их је напамет; кажу да их је све памтио.

У првом броју *Децјих искри* у овој школској години подсетили смо се да је у Библиотеци *Сазвежђе децјих искри* школске 1981/82. године објављена његова збирка *Река с ружом римована* из које смо објавили једну од најпознатијих његових песама која је ушла у музичку литературу *Цица из Гривца*.

На растанку са песником, две његове песме из ове збирке:

Шта све успева у Грузи

Око Груже успева
безброј разних усева:

Купус, лук, лубеница
кукуруз и пшеница.

Овде хоће и воће:
грожђе пуно слаткоће

А шљиве и јабуке
саме слећу у руке.

Свака биљка успева
у Грузи чудесници

Поред свих тих усева
успевају и песници!

Питају ме

Питају ме
по белом свету:

Колика је
та речица бајна
коју дично
називате Грузом?

А ја кажем
и то поносито:

Врло мала
али је значајна
зато што се
римује са ружом!

понедељак	уторак	среда	четвртак	петак	субота	недеља
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Примиче се крај школске године

Драги другари, тек што се завршио Ва-Дскршњи и првомајски распуст, десетак дана нестрпљиво очекиваног предаха, а већ је на видику и крај ове школске године. Осмацима је остало још неколико недеља редовне школе, али их након две седмице припрема очекује завршни испит. За њих се школска година завршава 31. маја, а 17, 18, и 19. јуна је полагање завршног испита.

Ученицима од првог до седмог разреда последњи радни дан у овој школској години је петак, 14. јун. Остаје још један радни дан у школама који ће окупити ученике и наставнике – то је обележавање великог националног празника Видовдана.

Знамо да већину очекују у школама велике обавезе, па се зато са вама растајемо овим, деветим бројем *Децијих искри*. Али то не значи да се наше адресе гасе. Оне ће за вас бити от-

ворене не само до краја школске године, већ и током читавог распуста.

Прилози послати до пред крај августа сачекаће вас у септембарском броју *Децијих искри*. Зато пишите о свему што што вас окупира у завршници ове школске године, као и током распуста где год да га проводите. Искористите летњи распуст да се добро одморите, али немојте заборавити ни на занимљиве, поучне и корисне књиге које смо вам препоручивали у протеклим бројевима нашег часописа.

Осмацима се захваљујемо на сарадњи и желимо успех на завршном испиту и упис у жељену школу. А могу нам се и отуда јавити понекад.

Осталима желимо успешан завршетак школске године, распуст испуњен радостима и да нам се орни врате у септембру. *Деције искре* чекају на вас.

Време брзо лети

Сећаш ли се старих дана
Кад смо јабуке брали са грана?
Беше давно, а сећања стоје,
то су биле младе године моје.

Нећу више бити дете
јер године брзо лете,
Дан по дан пролази
и време нас газии.

Али све је то давно лепо било
када сам мајци седала у крило,
по ливади маслчак брала
и са децом се играла.

Време брзо лети
као пчела са цвета на цвет
и улепшава овај свет.

*Теогора Сшанојевић, VII/1
ОШ „Рага Шубакић”, Гружа*

Школа

Школа је баш чудна,
Када хоћу да спавам,
Ја сам будна.

Низ ходнике трчим знојава,
Јер ме јури математика.

Тестови сада свуда цветају,
Јединице никоме не сметају.

Радујете се сви,
Јер стиже, још мало,
Распуст најтоплији.

*Мирјана Новчић, IV
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”,
Илићево*

Пролеће

Оно је прелепо,
оно краси све.
Знају сада баш сви
да пролеће нам долази.

Хладна зима пролази,
а пролеће нам долази.
Сви су сада весели,
па и у рупи мишеви.

Које је то доба прелепо?
Ко то краси све?
Тачан одговор је пролеће.

*Тома Недељковић III/1
ОШ „Милушин и Драгиња
Тодоровић”*

Пролећна песма

Сунце јаче греје,
поносно се смеје;
пчеле се селе
на цветове беле.

Птичице певачице,
одличне кројачице,
дрвеће зелени,
све се шарени.

Љубичице лепотице,
исплеле своје ножице,
кроз шуму поток жури,
свима се некуд жури.

*Кашарина Мајстиоровић,
Тодор Ковачевић,
Софија Милојевић,
Оињен Крсчић, II/1
ОШ „Мома Сшанојловић”, Крајујевац*

Роде у школском дворишту

У дворишту наше школе
роде и деца се много воле.

Беле су оне све,
не постоји лепша птица од ње.

Роде и деца се лепо друже,
док у мају цветају руже.

А кад распуст летњи дође,
тад свако својој кући пође.

Тад се рода не весели,
јер нема с ким осмех да дели.

*Даница Јовановић, III/1
ОШ „Свети Сава”, Бањочина*

Песма о роди

На димњаку школе наше
долетеле су роде и наше и ваше.

Около са влажне ливаде
грабе пужеве, црве па чак и жабе.

Младунче сито, као да ће пући,
свачега има у овој кући.

Кад је на крову срећна рода -
у земљи су мир и слобода.

*Ана Сјанојевић, III/1
ОШ „Свети Сава”, Бањочина*

Гнездо на врх школе

Једна рода, добра рода,
долази на врх школе.
Направи гнездо своје,
да негује њене мале.
Доноси им пуно хране
и рибице са Мораве.
Чуваће их да порасту,
плавим небом да полете,
да се диви свако дете.

*Сара Марковић, III/1
ОШ „Свети Сава”, Бањочина*

Мирис пролећа

Ведро небо се смеши и најављује леп пролећни дан. Сунце нас грли својим златним рукама.

Вредне пчеле су већ почеле да зује и скупљају полен. Мали мрави су кренули у потрагу за храном. Велики медвед се буди из своје тамне пећине. Ласте су почеле да праве нова гнезда од гранчица. Мали лептир је коначно могао да слети на зелену траву. Весела деца се играју у парку док њихове маме седе на клупама.

Пролеће волим зато што има много лепих боја и мириса.

*Филиј Марјановић, II/2
ОШ „Мома Сјанојловић”*

*Бојана Рисџановић, V/1
ОШ „Мирко Јовановић”*

Како сам потрошио зиму

Стара пословица каже да срећу чине мале ствари и ја се у потпуности слажем са тим.

Једнога дана пробудио сам се веома рано и угледао замагљен прозор. Одмаглио сам га и видео да је пао снег. Био сам веома срећан. Играо сам се на снегу по цели дан са другарима, сам или са псом. Уживао сам током тих зимских дана. Али, као и обично, то ми је досадило после недељу дана. Почео сам од родитеља да тражим мале ствари којима бих се занимао у кући кад ми се није ишло напоље. Све би ми досадило после дан или два. То се гомилало и прелазило у све веће жеље. Ја то нисам осећао, али сада знам да сам тада, колико год добијао материјално, уствари губио духовно богатство.

На крају сам толико желео нови телефон да се то претворило у хистерију. Једва сам наговорио тату и отишли смо да га купимо. Желео сам још неке ствари, али ми је мама рекла да седнем и размислим колико мени

то заиста треба. Следећи дан провео сам сам код куће и размишљао. Након неког времена схватио сам да сам се толико бахатио да сам изгубио своје право богатство. У томе ми је највише помогао мој пас Цаки. Сетио сам се да га нисам хранио и да због тога цвили. Родитељи су морали да га хране, али њему је недостајало моје друштво. Изашао сам напоље да га нахраним и пустим га да се играмо у снегу, али прво што сам угледао је да је, у међувремену, стигло пролеће.

Схватио сам колико сам погрешио и на како глуп начин сам потрошио читаву зиму и сада морам да чекам скоро годину дана да опет дође. Али, нема везе, ту су и топли летњи дани који чекају на игру.

Није важно материјално богатство, јер њиме можеш само да лажираш срећу. Права срећа, ипак, долази дубоко из срца.

*Перица Томовић, VI
ОШ „Живадинка Дивац“*

Пролеће у мом крају

Шарено, раздрагано пролеће је стигло у наш крај.

Благи, топли ветар од некуда стиже. Мале љубичице плешу уз мелодију ветра. Вреднице пчелице по пољу зује, птичице весело цвркућу, ливаде су пуне разнобојног цвећа. Мирисом свежег меда буди се меда. Весели лептири лепршају својим крилима. Насмејане ласте су се вратиле са југа. Врапчићи су запевали прву песмицу. Трава је добила нови изглед. Дрвеће је обукло најлепшу хаљину. Деца се играју и забављају. Слатке девојчице праве венчиће од маслачака.

Нема лепшег дана него пролећног.

*Вулешић Ивона, II/2
ОШ „Мома Стјанојловић“*

Реч жирија

На конкурс *Шумадија – духовни њејзаж* стигао је импозантан број ликовних радова у којима сте још једном показали да ваша креативност, маштовитост и оригиналност немају граница. На тај начин је жирију задат ни мало лак посао да међу бројним одличним ликовним радовима пронађе радове који су се за нијансу више истицали од осталих. После дугог већања, наш уметнички жири у саставу Маја Мрдаковић, академски сликар, Ненад Ристовић, магистар сликарства, Никола Говедарица, академски сликар, успео је да једногласно донесе одлуку чији су то радови који су својим естетским кодovima однели превагу. Жири није могао да се ода утиску да ћаци нижих разреда на један модернији, савременији начин савладавају препреке сакривене у виду интернет сфере која често нарушава дечју креативност и слободу цртања. Похвале, наравно, стижу и за ћаци виших разреда који су на један зрео начин уз помоћ својих наставника, педагога, родитеља, успели да развију односе у пропорцијама, слагању композицијских елемената, разумевања прошлости, проналажења личног сензибилитета.

Ситуација је нешто другачија када су у питању писани радови који су стигли на наш конкурс. Очекивали смо бољи одзив и учешће већине школа шумадијског округа. И у овом случају су се истакле поједине школе са којима наш часопис има лепу сарадњу током целе школске године. Жири за литерарне радове у саставу Неда Цвејић, професор српског језика и књижевности, Горан Локсимовић, начелник Школске управе и песник, Ана Антонијевић, мастер филолог србиста, сагласан је био у утиску да се у многим радовима осећа уплив одраслих, као и да је у многим песмама рима преузела примат без посебног истицања суштине. Ипак, у појединим радовима могла се осетити доза тоpline и истинског разумевања важности Шумадије као срца Србије. Радује нас чињеница да је Шумадија инспирисала поједине ученике

да напишу коју лепу реч о свом завичају и ономе што их везује за њега.

Чланови жирија и редакције захваљују се онима који су учествовали на овогдишњем конкурсy, свима који су своју машту и креативност исказали речју или цртежом. Верујемо да ће се у наредним бројевима наћи места за цртеж, песму или прозни рад који је ушао у ужи круг жирирања, а овом приликом објављујемо најбоље и честитамо награђенима.

Награђени ликовни радови од првог до четвртог разреда

1. место: Ксенија Рибач, IV разред, ОШ „Милутин и Драгиња Тодоровић”
2. место: Лазар Мараш Јовановић, IV/1, ОШ „Радоје Домановић”
3. место: Ленка Голијанин, III/3, ОШ „Свети Сава”

Награђени ликовни радови од петог до осмог разреда

1. место: Ивона Васиљевић, VII разред, ОШ „Милутин и Драгиња Тодоровић”
2. место: Јелена Петровић, VI/3, ОШ „Мома Станојловић”
3. место: Филип Јаковљевић V/2 ОШ „19. октобар”, Маршић

Награђени литерарни радови од првог до четвртог разреда

1. место: Милош Петровић, IV/1, ОШ „Карађорђе”, Рача
2. место деле: Алекса Јанковић, IV разред, ОШ „Милутин и Драгиња Тодоровић”, Илићево
- и Гала Вељовић, IV/5, ОШ „Станислав Сремчевић”
3. место: Нађа Петровић, IV/2, ОШ „Мома Станојловић”

Награђени литерарни радови од петог до осмог разреда

1. место: Јана Павић, VI/1, ОШ „Милутин и Драгиња Тодоровић”
2. место: Марија Ђорђевић, VI/1, ОШ „Милутин и Драгиња Тодоровић”
3. место деле: Ленка Бјелетић, V/3, ОШ „Јован Поповић” и Маја Радосављевић, VI/1, ОШ „Наталија Нана Недељковић”

Ксенија Робаћ, IV
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”, Илићево

Моја Шумадија

Шумадију много волим
јер у њој живим,
лепотама њеним
свакодневно се дивим.

Шумадију красе многе
ливаде и њиве,
виногради благородни,
воћњаци и шљиве.

Волим кад је лепо време
и кад сунце сија,
тада као златни дукат
заблеста нам ШУМАДИЈА.

Милош Пећковић, IV/1
ОШ „Карађорђе”, Рача
(Првонаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри *Шумадија* –
духовни њејзж за ученике од првог
до четвртог разреда)

Шумадија у срцу

Тамо где Сунце милује росу,
тамо где ветар мрси ми косу.
Тамо где цвеће ливаде краси,
то је моја Шумадија.

Пропланцима дечји гласови граје,
жуборење потока, музику даје.
Мирисна поља, као парфеме да су.
То је моја Шумадија.

Кораџи су ситни за њу,
стиховима дочаравам њену лепоту.
Речи су мале, да опишу све.
Шумадијо моја, волим те.

Мале речи,
мала дела.
У мом срцу
Шумадија цела.

Алекса Јанковић, IV
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”,
Илићево
(Другонаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри *Шумадија* –
духовни њејзж за ученике од првог до
четвртог разреда)

Наша лепа Шумадија

У средишњем делу Србије пулсира и живи наша лепа Шумадија. Својим сликовитим пејзажем оставља без даха свакога ко је упозна.

Очарава својим речним долинама и котлинама као и брежуљцима испресецаним малим рекама које траже свој пут до великих река и даље, још даље, путују и расту. Шумадија је некада била покривена густим шумама и по њима је добила свој назив. Данас шумске оазе представљају праве рајске вртове. У долини реке Лепенице угнездио се мој град, Крагујевац, град бурне историје и прва престоница модерне Србије. Данас је Крагујевац град којег красе многобројни паркови, зелене Шумарице тужне историје, језеро са шљунковитом плажицом, дуга шеталишта, као и старе грађевине које носе дух прошлих времена. Духовну лепоту Шумадије чине и многобројни манастири. Они су важни историјски и културни споменици. Њихове зидине и фреске су уметничка дела неуништиве лепоте.

Тамо где расту најлепше воћке, где миришу најлепше руже, где се поштује традиција и где природа има најлепше боје, где брежуљци и виногради најлепшу слику праве, где све што се посеје то и роди, тамо је срце Србије, тамо је моја Шумадија.

Гала Вељовић, IV/5
ОШ „Свјатислав Сремчевић”
(Другонаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри Шумадија –
духовни њејзаж за ученике од првог до
четвртог разреда)

Лазар Мараш Јовановић, IV
ОШ „Радоје Домановић”

Ленка Голијанин, III/3
ОШ „Свети Сава”

Мој завичај

Мој родни крај је где су ми преци,
у једном селу, најлепшем у мају,
гужански крај што пева о реци.

Свако се дрво размеће крошњом,
свака је њива тепих од блага,
свако је коло украшено ношњом.

Најлепшу храну рођаци ми нуде,
мало ме загледају па се чуде:
Како си мршаво дете наше мило,
остани код нас лепше би ти било.

Ја се смешим па кажем - у реду,
онда узмем за руку деду
и шетам са њим до извора доле
све док ме не заболе ноге.

Када стару кућу напусти дан,
ја сањам у њој најлепши сан.

Висораван чиста,
окупана росом,
раним јутром дише.
Срамежљиво биљке
поздрављају сунце
после прве кише.

Уморни косачи
мирно бришу чело,
тако је лепо моје село.

Нађа Петровић, IV/2
ОШ „Мома Сћанојловић”

(Трећенаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри Шумадија –
духовни њејзаж за ученике од првог до
четвртог разреда)

Боје Шумадије

Дуго ми је требало да почнем са писањем. Попут оловног облака рука ми је тешка. У глави небројене мисли, попут роја пчела – шта да напишем, а да нешто не пропустим? Да ли ћу успети да искажем оно што осећам?

Шумадија није наш крај, она је наш понос. За њу не постоје пролеће, лето, јесен или зима, она је увек најлепша. Од давнина у њој су се дешавали најбитнији догађаји српске историје, доносиле важне одлуке, рађали велики српски владари. Кад би њене стазе проговориле, чули бисмо најлепше стихове, плакали над најгужнијим судбинама и веселили се најсрећнијим догађајима. Свака стопа наше Шумадије у себи крије нешто величанствено. Данас, докле год поглед сеже, са било које стране света, све изгледа бајковито, чаробно. Воћњаци су окићени цветовима из којих се шири голицљив мирис. Чује се цвркулт птица и песма старих воћара као најлепши хор. Промрзле оранице чекају семе да нам подаре најслађе плодове. А тамо, на хоризонту, војнички строго, види се шума, као сведок векова и чувар будућности. Преплићу се сунчеви зраци са крошњама и дају сјај трави и цвећу, попут небеске светлости. У капима росе смењују се слике плавленгента неба и раскоши природе. Ту, међу брежуљцима и потоцима, постоји велики број манастира осликаних фрескама које чувају сећање

на нашу историју. Док шетате ливадам, посутом најлепшим бојама, поред потока који стидљиво жубори, чућете и звук црквених звона који изазива осећај поноса. Наша Шумадија је родни крај многих уметника, писаца, сликара који је достојанствено представљају свету.

Молим вас, немојте чекати да вас пут нанесе у наш крај. Тражите срце Србије да ослушнете његове откуцаје, да осетите његову снагу. Ту, у Шумадији, где се преплићу стари и нови путеви, где ће вас људи дочекати шљивовицом и погачом, потражите мир. Сигурно ћете га пронаћи, само дођите! Обећавам да ћете јој се увек враћати као свом духовном дому, светилишту.

Јана Павић, VI/1

ОШ „Милуџин и Драгиња Тодоровић”

(Првонаграђени литерарни рад на конкурс Дечјих искри Шумадија – духовни њејзаж за ученике од петог до осмог разреда)

Ивона Васиљевић, VII

ОШ „Милуџин и Драгиња Тодоровић”

Јелена Пешировић, VI/3
ОШ „Мома Станојловић”

Најмилији завичај

У моме срцу је прелепи крај,
мој најлепши и најмилији завичај.
Испуњено је моје срце цело,
кад одем код деке и баке на село.

Тада бака онако брижљива,
донесе ми слатко од шљива.
И док слушам како пева кос,
дека ми каже: „Ти си мој понос”.

Кад зазвоне црквена звона,
видим баку како је поносна и она.
Око ногу ми се врзма једно мало
маче,
док једем укусне бакине колаче.

Видим у дворишту пса како луња,
и осећам мирис жутих дуња.
Коке се по дворишту потуцају,
чепркају ногом и нешто кљуцају.

Душом ми влада велика срећа,
тамо су ливаде препуне цвећа.
Још увек се може чути да свира,
фрула неког веселог пастира.

Прелепо је када видим жене,
онако у ношњи обучене.
Па за неку малу принцезу,
плету чарапе и нешто везу.

Још када се чује дечја граја,
нема на свету лепшега краја.
Осећам да сам принцеза и ја,
јер ово је моја Шумадија.

Марија Ђорђевић, VI/1
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”
(Другонаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри Шумадија –
духовни њејзаж за ученике од петог до
осмог разреда)

Мирис Шумадије

Мирише Топола, Јагодина цвета,
А одакле су преци моји?
Тамо где је крагуј раширио крила
Крагујевац град најлепши постоји.

Каменица некад, данас је Топола
и светињу чува на врху Опленца,
црква Светог Ђорђа у хришћанској
вери
сија као звезда попут златног венца.

Шумарице, Шумадија, Шумадинац
по шумама име стекле,
природа нам свима прија,
подсећа на наше претке.

Шумарице моје родне
у недрима крију тајне,

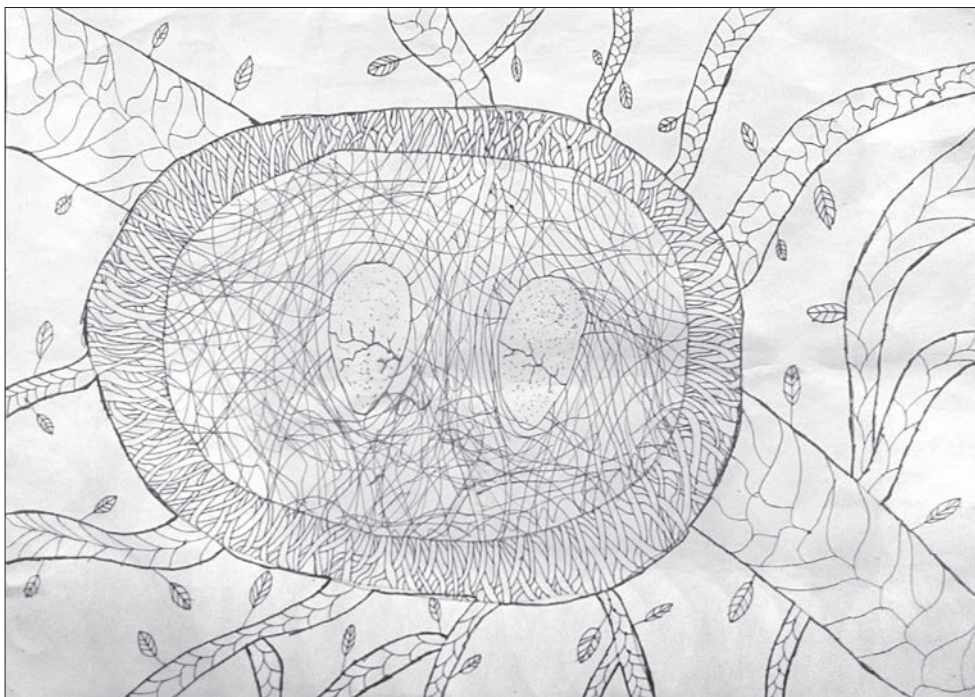
наша поља благородна
лице ми на песме бајне.

Амицин конак, зидови музеја
и мирис тамјана из цркава старих,
то су обележја мога завичаја
и његових лица, само нама знаних.

Духовни пејзажи Шумадије наше
миришу на љубав и најлепшу боју,
сваки педаљ моје Шумадије драге,
крије бесконачну лепоту своју.

*Ленка Бјелешкић, V/3
ОШ „Јован Поповић”*

(Трећенаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри Шумадија –
духовни пејзаж за ученике од петог до
осмог разреда)

*Филиј Јаковљевић V/2
ОШ „19. октобар”, Маршић*

Волим Шумадију

Као што су за симпатију погледи
снени,
тако се сад сва шума зелени.

И поток се сада весело увија,
о, како је само красна наша
Шумадија.

Волим своју кућу, место у ком
живим.

Свим његовим крајевима веома се
дивим.

Мирише дивно цвеће, олистало је
дрвеће.

И све, пуно среће, весело се креће.

Само у мом завичају сви проблеми
стају,
дивне успомене у срцу вам остају.

Кад процвета дрвеће, хитро мили
мрав.

СТИЖЕ дивно пролеће, шири се
љубав.

Споменик за сећање – гордо стоји
Пето три,
уживо и на ТВ-у, видели га сви.

Музеје наше посетите ви,
јер ко год да дође, лепота га задиви.

Милошев конак честито стоји,
на сред Крагујевца, у прозрано
белој боји.

Увек број један Прва је наша
гимназија,
чим звони за одмор, у дворишту је
права инвазија.

Лепеница игра лево, па десно,
добро је све док јој не постане тесно.

Ждраљица исто, само мало брже,
мирише на чисто, лепотом одише.

Волим нашу Србију, којој свако
кличе,
одакле моје честито име потиче.

Волим Ниш и Нови Сад, волим
сваки српски град,
ал највише Крагујевац мој – има
добрих људи, као пчела рој.

Шумадија, дивна, лепа, пуна брда и
равница,
ех, да барем полетети могу, да јој се
дивим, баш као птица.

Маја Рагосављевић VI/1
ОШ „Нашалија Нана Недељковић”,
Грошница

(Трећенаграђени литерарни рад на
конкурсу Дечјих искри *Шумадија* –
духовни њејзаж за ученике од петог до
осмог разреда)

Српске народне пословице

Вук Стефановић Караџић, велики реформатор српског језика и сакупљач српског књижевног народног блага, почео је сакупљати и пословице још 1815. године, на самом почетку своје племените мисије. Сарађивао је и са другима који су сакупљали српско језичко благо, попут Јована Мушкатировића, књижевника и првог адвоката међу Србима у Аустроугарској монархији или Самуила Илића, монаха а потом игумана најзападнијег српског манастира Гомирје у Горском Котару. Нису се око тога сложили јер су Мушкатировић и Илић хтели да додају и латинске, немачке и мађарске, са чим се Вук није слагао, а такође Вук је међу прикупљеним имао и изванредан број ласцивних („масних” – како је сам Вук говорио) које Илић није прихватио. Штавише, чак га је због тога оптужио код митрополита Стратимировића.

Све је то утицало да се објављивање пословица одужи. Наиме, Вук је још октобра 1833. године објавио оглас за претплату на Пословице, али их због наведених разлога и цензуре није издао. Како се у међувремену припремао за пут у Црну Гору, одлучио је да Пословице одштапа на Цетињу. Штампана је почело маја 1835. а довршено фебруара идуће године, предговор је написао у Бечу тек у јуну да би књиге почео слати претплатницима августа 1836.

Прикупљање пословица је тежак и затежан посао, тежи од бележења песама

и приповедака, о чему Вук у предговору бележи:

„Ја сам пословице наше почео сакупљати још прије двадесет година, кад и пјесме и ријечи. За пјесме и за приповијетке може чоек кога питати да му их каже: али за пословице не може (као ни за ријечи), него, кад се ским говори, ваља пазити и чекати док се која не рекне у разговору.” (10. јули 1836, Беч)

Књигу пословица је посветио Петру Другом Петровићу Његошу, који је по свој прилици платио трошкове штампе. Пошто је велики број пословица сакупио путујући кроз Боку и Црну Гору при одласку на Цетиње, у посвети владика Његошу Вук каже: „Цијела трећина овијех пословица остало би од мене

(а може бити на вијек) несакупљена, а Бог зна и ове друге кад би на свијет изишле, да ме срећа није с вама упознала.”

У овој књизи је објављено око четири хиљаде прилога, међу којима је већина правих пословица по књижевној дефиницији, али има и оних уобичајених израза у народном говору. Пословице су у овој књизи распоређене по азбучном реду. Уз многе су додата објашњења кад се употребљавају, као и пратеће приче које говоре о настанку пословица.

Ову књигу је Вук прво био написао источним дијалектом, али је при штампању преокренуо на јужни. У предговору Пословица објавио је и белешке о особи нама говора црногорског, дубровачког и бококоторског.

Како су настала имена насеља (По Тодору Радивојевићу у књизи *Насеља у Лејеници*)

ГРУЖА: Данашње насеље Гружа је скоријег постанка и под овим именом датира из 1922. године. Овај крај је у античко доба припадао римском царству. На територији данашњег насеља Гружа постојало је римско насеље у коме су били стационарани делови Седме римске легије. У средњем веку ово место је припадало жупи Борач, а на месту данашњег налазило се насеље чије име је по предању Краснојевац, Грасовац или Граса, наводно по имену најстаријег досељеника Михаила Краса. Крајем 19. и почетком 20. века данашње насеље Гружа било је део села Грабовац и звало се Слепак. Настало је на друму Крагујевац – Краљево, а његов зачетак је била друмска механа, уз коју су убрзо никле трговачке и занатске радње. Почетком 20. века у њему су живеле фамилије Петковићи, Тијанићи, Златићи, Аћимовићи, Маринковићи, Гавриловићи, Босићи, Максовићи и Костадиновићи.

Гружа је данашње име и статус варошице добила 22. новембра 1922. године указом краља Александра I Карађорђевића.

ВУЧИЋ: Вучић се простире на обема странама Вучићког потока, десне притоке реке Раче и Београдског друма. Село је друмско и ушорено. Горњи крај сеоски састављен је од самих кућних група ових родова: Првуловићи, Станојевићи, Радојковићи, Николићи, Марковићи, Пауновићи, Токалићи, Стојановићи, Милошевићи, Павловићи и Симићи. У Доњем крају су четири кућне групе: Пауновићи, Марићи, Радојковићи и Токалићи. Село је засновано 1806. године. Оно је доцније, по наредби кнеза Милоша, сашоравано. Вучићки родови су у највећем делу пореклом из Тимока, затим из Лепенице и Нишаве.

Сељани причају да су њиховом селу дали име Рачани још пре његовог оснивања. Овде је била густа планина (шума) и у њој много вукова – вучића, па су је стога назвали Вучићи. Међутим, много је вероватније објашњење да је село добило свој назив по неком Вучићу, који се први овде населио и кога су затекли оснивачки родови.

ЈАБУЧЈЕ: Село Јабучје се простире с обеју страна потока Чесма која утиче у поток Бању, десну притоцицу Јабучке реке. На десној је страни Чесме Горњи, а на левој Доњи крај који је уједно и на десној страни Бање. У дну Доњег краја, на левој страни Бање, је Цигански крај, који има најнижи положај у селу. Између Горњег и Доњег краја тече Чесма, води сеоски пут и простиру се поља.

Прича се да је оснивач овог села Ђорђе Пиперац, дошавши из Црне Горе у Шумадију, ступио у службу код неког бега Турчина који је живео у Крагујевцу. Ђорђе се погодио да му чува виноград и јабучар (воћњак с јабукама), који је био на месту Горњег краја данашњег села. После неког времена Ђорђе се ожени и бег му допусти да подигне себи кућу у јабучару. Касније добегоше овамо Јотовићи, који прозваше село Јабучар по називу места где су затекли прву кућу, Током времена тај се назив променио у Јабучје.

Дакле, Јабучје је основано почетком 19. века најпре као имање турско, а затим збеговиште српско.

Дика свога рода

Војник је понос свог народа,
дика и борац нашег рода,
племенит, јак, снажан,
али се не прави важан.

Војник је носилац наших права,
јер је он најјача глава,
сваког од нас брани,
безброј нејаким миром храни.

Војник је велики човек,
чуваће нас цео век,
племенита је то душа,
која команде слуша.

Војник је добро биће,
кад мрак пада и кад свиће,
којим год очима да гледамо на свет,
направићемо велики преокрет.

*Сара Раговић, VII/1
ОШ „Рада Шубакић”, Гружа*

Понос Србије

Док гледам војнике земље ове,
Сањам лепе и мирне снове.

Сваки од њих нас храбро штити
И мој брат кад порасте војник ће
бити.

Богата је и поносна моја домовина
Јер такве храбре војнике има.

Док пишем, кажем велико ХВАЛА
Песмом коју сам њима дала.

Будите увек храбри и смели,
Ово вам једна девојчица жели!

*Александра Миковић, V/2
ОШ „Свети Сава”, Бањочина*

*Нина Куч, IV
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”*

Домовина моја

Домовина моја
лепа Србија је.
Њена историја
занимљива је.

Била је у рату,
зато је понекад љута,
бомбардована је
више пута.

Сада је обновљена,
чиста и зелена.
Од њених паркова
лепших нема.

Никада је ни за шта
мењао не бих,
јер она носи
нешто посебно у себи.

*Михајло Тимошцијевић VI/1
ОШ „Нађалија Нана Недељковић”,
Грошница*

Писмо из Врбаса

Почетком априла нам је из Народне библиотеке „Данило Киш” у Врбасу стигло писмо са понудом за сарадњу. Тамо је, наиме, боравио крагујевачки књижевник Мирко Демић, директор наше библиотеке „Вук Караџић”, и показао им *Децеје искре*. Из *Одељења за децу и младе* библиотеке у Врбасу послали су нам награђиване радове на њиховим конкурсима *На крилима ветра*, *Како би јаснији проговорили шта неко сања и крије* и *Дружећи се са сунцем* ради објављивања у *Децијим искрама*, као почетак дугорочне сарадње. За овај број, последњи у овој школској години, одабрали смо два рада на прву тему, са заједничким уверењем да ћемо од јесени плодно сарађивати и да ће *Децеје искре* у школама Врбаса и околине наћи вредне сараднике и верне читаоце.

На крилима ветра

Један дан, сунчан и мио,
Кад, где, на цвету лептир био.
Тако је стајао на цвету сам,
Прво ми је све личило на сан.
Приближила сам му се полако
Да ми не би случајно умак’о.
Чинило се да смо одмах пријатељи постали
Иако смо на својим местима остали.
Изгледало је да хоће нешто да ми каже
Или необично да ми покаже.
Полете он са цвета, али не далеко
Као да гледа прати ли нас неко.
Полетео је десно у шибље и траву
Личио је на неку фантазију праву.
Као да тражи скривено нешто,
Али то ради веома вешто.
Одједном, ту пред очима мојим
Лептира пуно, не стигох да бројим.
То чудесно биће другове је звало
Умало ми од среће срце није стало.
На свом језику причали су чудно
А ја сам све посматрала будно.
Видела сам да је један потпуно бео
Гледао у мене као да сам тога део.
Изгледа да је настао нови план
Јер је мој лептир преда мном летео сам.
Као да је истраживао да ли се бојим,
Рече ми уназад од десет да бројим.
Ваљда још нисам стигла ни до пет,
А већ је почео заједнички лет.
Пуно лептира са земље ме дигло

И још их је као подршка стигло.
Пред собом сам видела ливаде и цвеће
И нисам знала шта ћу од среће.
Испод мене куће су биле мале
Као да би ми у шаку стале.
Захвална сам била другарима својим
Што више на тлу не морам да стојим.
Пријатељ лептир у висине ме понео
И незаборавно искуство ми донео.
Тај лет у висини од 103 метра
Као да сам била на крилима ветра.

*Нашаша Мишчевић, VII/3
ОШ „20. октобар”, Врбас*

Да на крило њему седнем

Стално сањам сваке ноћи
да л’ ми ветар може помоћи?

Да на крило њему седнем
и даљине ја да гледнем.
На сва лица осмех ставим
ето тим ћу да се бавим!

Докле год ми поглед сеже
смех дечији нека се разлеже.
Да ја будем добра вила,
ветре, ветре, дај ми крила!

Да се винем у висине
нека сунце свима сине.
Дај нам мира и топлине
нека туга свима мине.

*Вида Тушњевић, III/1
ОШ „Петар Петровић Њеџиш”, Врбас*

За оне које волимо

Моја бака

Моја бака се зове Милевка Здравковић. Има шездесет и две године. Она је најбоља бака на свету. Њена храна је најукуснија. Када добијем петицу у школи поносна је на мене, а за узврат ми спреми колаче. Увек је насмејана, весела и радосна.

Помажем јој увек када јој је помоћ потребна. Одем до продавнице, помогнем ако треба нешто око кухињских послова и све друго ако бака каже. Она је због тога поносна на своје унуке. Помоћ је обострана.

*Силвија Здравковић, IV/1
ОШ „19. октобар”, Маршић*

Мајка

Мила и лепа,
баш ко нека бајка,
једна и једина
моја је мајка.

Нон-стоп је око мене,
ко птица у лету.
То је моја мама,
најбоља на свету.

Увек беше део сунца,
а не неке сене.
Шта год треба, биће ту,
стално је уз мене.

Осмеху мом
она даје сјај,
а када сам болесна,
кува ми чај.

Да ме засмеје,
то је ствар нужна,
и увек да припази
да не будем тужна.

Када сам болесна,
не воли да сам сама.
Она је све што волим,
мила моја мама.

Позитивном енергијом
она увек зрачи,
и зато ми у животу
највише значи.

Њено срце веће је
од девет терена,
медаљу заслужује
ова дивна жена.

Хвала њеним шпагетама
и укусној пици.
Ову песму посвећујем
једној лепотици.

*Маја Радосављевић VI/1
ОШ „Нашалија Нана
Недељковић”, Грошница*

Љубав и другарство

Школа је друга кућа
У њој прелепо све је
И када је напољу хладно
У њој нас другарство греје.

Другари сви су прави
Заједно делимо све,
Задатке тешке и лаке
Тајне и медањаке.

Учитељица наша је дивна
Другарству она нас учи
Сваки нам проблем реши
Када нас нешто мучи.

Имати доброг друга
Веће је од сваког блага
Зато чувајмо другарство
Јер у њему је срећа
Јер у њему је снага.

*Лана Љубисављевић, IV/1
ОШ „Милоје Симовић”, Драгобраћа*

Мала Даца

Има плаве окице
и свилене кикице,
иде као патка
и много је слатка!

Има ретке зубиће
и оштре ноктиће,
када је љута чупа
и ногама лупа!

Воли да се игра
и цртаће гледа,
брза је као чигра,
и слаткише не да.

То није луткица
то је моја Даница,
ја сам њена теткица,
њена мала Ађица!

*Анџелина Ђуричић, III
ОШ „Рада Шубакић” Гружа*

Моје највеће богатство

Особа која испуњује моје детињство је моја бака Јованка. Знам је од када знам за себе. Она је мој најбољи пријатељ и увек је уз мене.

Она је лепа и отмена, хода право и опуштено и никада се не умори. Има тамно - љубичасту косу коју је прошарала понека седа влас. Она има лепе усне, диван нос и чело и очи боје кестена. Има стила у свему, па и у облачењу. Њен топао глас је као да анђели поред мене певају.

Својом љубављу и топлим речима она ме излечи када сам тужан или болестан и зато сам јој веома захвалан. Свако ко је први пут види препознаће доброту у срцу и души моје баке.

Зна када је тренутак да се нешто каже. Своја лепа мишљења увек подели са породицом. Веома је умерена, пажљива и осећајна. Добра је и хумана, али њена пожртвованост се највише истиче у томе што све што има подели. У свакој ситуацији се понаша као паметна, добра и интелигентна особа.

Моја бака има пуно пријатеља који је воле и поштују. Сви мисле да је она најбоља особа коју они познају.

Моја бака је моје највеће богатство које нема цену и увек ћу је волети највише на свету !

*Лука Заирађанин, IV/1
ОШ „Радоје Домановић”, Крагујевац*

Нешто шрејери у мени

Љубав

Љубав је једна прелепа бајка,
као када се воле отац и мајка.

На љубав често мислим,
док дању собу чистим.

Математика ми није важна,
већ у школи твоја пажња.

Приметим ли поглед твој,
зацрвеним се скроз.

Када падне ноћ и тама,
у сновима нисам сама.

Љубав је кад се двоје воле.
За то не постоје школе.

*Ивона Јеремић, V
ОШ „Јулијана Ђајић”, Сирајари*

Моја прва љубав

Кад смо школска деца
бринемо због кеца
и због прве љубави
што нам је у глави.

Када га у школи видим
ја се мало постидим.
А кад седнем поред њега,
не бринем се ни због чега.

Дам му пола чоколаде
јер ми стално срце краде.
А кад ми да цвет,
мој је тада цео свет!

*Милица Димитријевић, IV/2
ОШ „Драгиша Луковић Шианац”,
Белошевац*

*Сара Јевремовић, V/2
ОШ „Мирко Јовановић”*

Сећаш ли се

Сећаш ли се те ноћи,
када је све било у нашој моћи,
када смо погледима рушили стене,
а сада си заборавио на мене?

Сећаш ли се оних дана,
када смо седели испод грана,
када сам ти веровала слепо,
а сада није тако лепо?

Сећаш ли се кад смо деца били,
тада ништа нисмо крили,
било нам је лепо јачо,
али на крају испаде овако?

*Сара Раговић, VII/1
ОШ „Рада Шубакић”, Гружа*

Потрага за плавом звездом

Плаву звезду, праву звезду,
која нама много значи
тешко је наћи.

Морамо прећи пут дугачак
у својој глави
како би нашли ону,
која најјаче сјаји.

Свака звезда је плава
и намера јој је чиста,
свака хоће да заблиста.
Али свака има различит сјај
и другачије име...

Пријатељ, породица,
образовање, знање и љубав
мени сијају слично,
али само једна је права,
само једна је плава.

Која је права звезда
показаће снови и време,
буди спреман да поћеш путем
који је прави за тебе.

*Милена Милошевић, VI/4
ОШ „Светозар Марковић”*

Софија Живуловић, VIII/3

Има један мангуп

Све се мислим и размишљам
коме срце да дам?

Има један мангуп прави
који ми се мота по глави.

Кад га сретнем, он се смешка
и тако ми срце смекша.

Насмејем се и ја њему,
па добијем неку трему.

Не знам шта је то у мени,
ал' образ се зацрвени.

Видим да је мангуп прави
јер се свакој редом смеје
и образе девојчицама греје.

Нећу срце ником дати!
Нека пати, нека схвати
да не може тако лако
да дарује осмех свакој.

*Лена Стевановић, V
ОШ „Јулијана Ђајић”, Сјерајари*

Прејорукe

Да ли сте знали да Дечје одељење Народне библиотеке „Вук Караџић“ ради шиоком леишеј расиусиша? Ако се сиремате за иуишовање, иозајмише неку занимљиву књиу да се забавише у шренуцима доколице. Ако осиајете у траду обавезно иосеишише библиошеку или бројне књижаре у нашем траду и одаберише нешишо ио свом чишалачком укусу. У новој школској иодини очекијемо да са нама иоделише уишиске о књизи која је шиоком леиша осиавила иосебан уишисак на вас. Уживајше у леишем расиусишу!

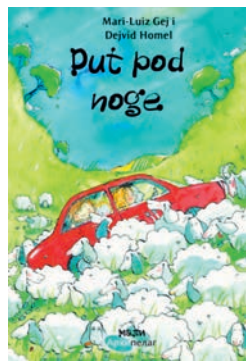
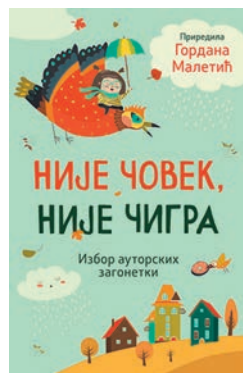
Није човек, није чигра приредила Гордана Малетић (избор ауторских загонетки)

Ко зна каквим се млеком налива,
од кифле шанке – иотача бива!
Ко зна од какве брије и беде
на ноћном небу сам се једе.

Знате ли шта је то?

Сви ми волимо загонетке јер је свака од њих клупче маште које нас, док га одмотавамо, учи како све може да се посматра свет око нас.

У књизи се налази избор загонетки у виду дивних стихова, забавних прича и игара речима. Више од тридесет сјајних домаћих писаца и песника за децу потрудило се да малишанима смисли необичне питалице. А нема знања – без питања!

Пућ иод ноје Мари Луиз Геј, Дејвид Хомел

Породична одисеја води Чарлса у Француску, у дубоку унутрашњост ове земље, од које се он најпре ужасава, да би убрзо открио неодољиве чари игре и радосног одрастања.

Осим Француске, у којој ће се месецима задржати, ова породица путоваће и кроз Шпанију и Италију.

Када нам је мајка рекла да ћемо оишићи да живимо у малом селу на југу Француске, браић и ја смо се зайиљили у њу.

Да ли је моја мајка иолудела? Годину дана у Француској? У селу не већем од мој задњеј џеја на фармеркама?

Не моу да верујем! Још једном ћемо биши зайиоченици илано-ва наших рогийшеља за неко уврнушо иуишовање.

У овом веселом наставку Пуишовања с мојом иородицом, Чарли и његова породица селе се у мало учмало село на југу Француске.

Али испоставише се да је сусеткина куја једино учмало створење у њиховом окружењу. Уместо тога, очекују их разјарени бикови, дивље поплаве, окорели паткокрадица, велике и мале авантуре, неодољиви пријатељи, несвакидашња путовања са великим и малим преокретима, духовити заплети који ће се потом дуго препричавати...

Када су кренули на пут у Француску, Чарлијев брат је успео да се изгуби у авиону. Нашли су га после низа перипетија, али то их неће спречити да најпре упознају унутрашњост Француске, а да потом крстаре по Шпанији и Италији.

Пустоловине Чарлијеве породице се настављају и немогуће им је одолети.

Ујка или о васпитању **Миодраг Ђурђевић**

Роман *Ујка или о васпитању*, објављен из заоставштине Миодрага Ђурђевића, говори о одрастању једног дечака крајем шездесетих година у Београду, али и о (сентименталном, аласком и другом) (пре)васпитавању неколико одраслих особа које га окружују. Смештена у време када на Ади још није било језера већ само правих адација и када се још увек веровало у „предратне вредности”, ова прича осваја топлином и хумором, али и приповедним умећем, пре свега избушеним реченицама и сјајним дијалозима. Књига коју ће волети млади читаоци, али и они који се с носталгијом присећају тога „како некад беше”.

(Не) питај ме како сам **Ивана Лукић**

У форми кратких записа, готово дневничких цртица, непозната лица, младићи и девојке, по аутодиктату пишу о свом унутрашњем свету. Иако без имена и презимена, сведени на своју суштину, записи су ипак препознатљиви, блиски и животни. Иза свих тих записа и интимних исповести младих људи стоји ауторка Ивана Лукић. Посматрајући са стране, али и сасвим близу њиховом свету, она са нескривеним симпатијама и разумевањем говори њиховим гласом о дилемама пред којима се налазе.

Приче из главе **Владислава Војновић**

Маштовите приче за стрпљиве родитеље и нестрпљиве малишане.

Једној Милице мама „чита” из главе, тј. прича јој приче у чекаоници испред лабораторије, пред пут на рекреативну наставу, на плажи, док иду из позоришта кући, носе мачку ветеринару или на брзину пре спавања. Милица се меша у мамине веселе и разбарушене приче баш онако како би се и остали млади читаоци мешали. Иако се ту пушта машти на вољу, ипак је све као и у стварном животу.

Низ сјајно исприповеданих и незаборавних догодовштина – попут генијалне приче *Намртођености* – води нас до кључног сазнања: читање је увек поучно, али и забавно.

Нина Маџуловић, VI/1, ОШ „Мирко Јовановић”

Павле Данић, III/2, ОШ „Нашалија Нана Недељковић”

Невена Пешировић, VIII/1, ОШ „Мирко Јовановић“

*Емилија Јоцковић, V/1
ОШ „Живадинка Дивац“*

*Маша Пушица, V/2
ОШ „Живадинка Дивац“*

Загонетке

Народне загонетке су традиционалне говорно-мисаоне поруке. Састоје се из метафоричној, или нејасној, двосмисленој, нејасној и често збуњујућеј ишанања, које има тошво ушврћени облик, на које постоји само један одговор.

Покушајте да даше одговор на ове, које објављујемо.

Ако сте чули или прочитали неку занимљиву загонетку поделите је са нама и вашим друћарима.

Четири брата путем трче, један другог не може да стигне.

(Точкови на колима)

Бијело се роди, зелено одрасте, црвено умре.

(Трешња)

Једна глава, четири ока; два у пећини стоје, а два на коњу јашу.

(Очи и наочари)

Озго плоча, оздо плоча, а у среди ни живо мрда.

(Корњача)

Ти га имаш и ја се њиме служим.

(Име)

Ако изговориш моје име, више ме неће бити. Шта сам ја?

(Тишина)

Брзалице

Народне брзалице се заснивају на звуковној или појмовној ири ласова и словова, чији је распоред тежак за изговор. Карактеришу их речи које су сличне и у којима се најчешће налази мноо суласника, што отежава њихов брз и шачан изговор. Оне су шест за свакој ко жели у лумце.

Оријентујте такмичење са друћарима у шоме ко може неку од ових брзалица шри шу да изговори без грешке.

Прелетеше три птице преко врбице и пронеше у кљуну три зрна пшенице.

Раскиселише ли ти се опанци.

Јадан ти сам кукавац: уједе ме скакавац, на зло место за палац.

Каменчићем ћеш ме, каменчићем ћу те.

Замрсила ми се срма. Или је размрсите, или је расрмите.

Народне пословице и изреке

То су сажетје живојине мудрости и искуства народа. У пословицама се често јасно траниче добри и лоши постојући, као и награда или казна за одговарајуће деловање.

Није грех у блато пасти и у блату се укалати; већ је грех у блато пасти и по блату се ваљати.

Ко тражи без мане пријатеља, остаће без њега.

Ода шта се човек мало боји, од онога нек се врло чува.

Ко непријатељу опрашта, пријатеља добија.

Баци добро низ воду, па хајде уз воду – наћи ћеш га.

Ко жели плода, нека не кида цвет.

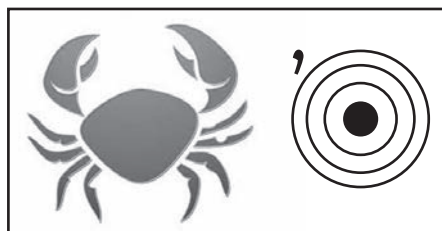
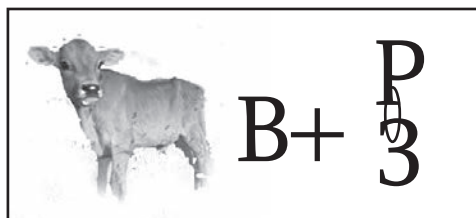
Најшире и најдубље поље је између човјека и нечовјека.

Нема зиме док не падне иње; ни пролеће док сунце не сине; ни радости док не делиш с киме.

Ребуси

Ребуси су зајонетике у сликама, знацима и речима необично распоређени, шако да се кроз њихово значење, распоред или асоцијацију добију решења. Ево неких једнос-тавних, пробайте да их решите.

А пробайте да и сами саставите неки ребус па га пошаљите Дејим искрама.

Лепе речи

ХВАЛА, МОЛИМ, ИЗВИНИ,
ИЗВОЛИ,
рећи ће ти неко ко те воли.

Кад си захвалан реци – ХВАЛА,
од тога те неће забоleti глава.

МОЛИМ – реци кад те неко позове,
и после ћеш сањати лепше снове.

ИЗВИНИ – реци кад нешто лоше
урадиш,
веруј ми, нећеш да зажалиш.

Кад нешто поклањаш, кажи –
ИЗВОЛИ,
то можеш рећи и у школи.

Четири лепе речи знамо ми,
а сад их знаш и ти!

*Ирина Маринковић, V/1
ОШ „Срећен Младеновић”, Десимировац*

Идеје

Једна са неба пала,
друга јако мала,
трећа нам је побегла,
четвртој је позлило.

И на крају све идеје
одоше у друго село,
биће, биће весело.

Нема ништа од тог посла,
мозак, значи, оде у штрајк,
јабука о главу треба,
а онда ће идејица
опет пасти с неба.

*Ива Милановић, V/1
ОШ „Срећен Младеновић”, Десимировац*

*Исидора Бујарчић, III/1
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”*

Лав на шишању

Једног јутра устао је лав, али на жалост на леву ногу. Одлучи да иде код фризера.

Кад тамо, угледа фризера мајмуна. Није имао избора него да седне на столицу. Док га је мајмун срећиво лав заспа. За то време мајмун искористи прилику да направи шалу. Уз помоћ четке за косу намести му фризуру за девојчице.

Када се лав пробудио, све је било готово и он се задовољан вратио своме друштву, а није ни знао на шта личи. Кад су га пријатељи угледали прво су се дуго смејали, а онда су га питали – да им буде девојка.

Лав се смејао, а у души је беснео.

*Оињен Баковић, I/4
ОШ „Свети Сава”*

Укршеница

Збир лиричних слова	Изгубити из сећања	↙	Мушко име Уран	Католички свештеник	Страно мушко име					
↘										
Мера за површину			Алуминијум Капитално Вуково дело							
Врста књижевног дела										
Клизиште камена, обурвина										
Реомир Име књ. Горког		Регистрација Парафина Излечиви (мед.)			Једна планета					
↘						Нота солми-зације	Политичко уточиште	Кратко копча	Иво Мажуранић (скр.)	Врста црепа
Наш језички реформатор										
Језеро у сев. Америци				Сажетак Коњи (тур.)						
Гогољев јунак Булба						Илинијум Један зачин			Радијус Арома	
↘					Поднебље Југосп. стандард (скр.)					
Висораван у Кини	Било чији Грчки бог ветра						Страно мушко име Грубо суко			
↘				Врста Глине Регистр. Кикинде				Јапанска млиња Иста слова		
Град у Немачкој Драги камен						Оштрица Флуор				
Аутомобилист Лауда					Лакрдија					

ПОЗИВ ШКОЛАМА НА САРАДЊУ

Дечје искре су пре више од пола века закуцале на врата ваше школе. Током минулих година остало је много сјајних трагова ваших некадашњих ученика на њиховим страницама. Неки од њих данас у вашим школама подучавају нове генерације лепоти и љубави, знању и солидарности, поштењу и искрености.

Зато пружите шансу и данашњим генерацијама својих ученика да оставе траг на нашим страницама, траг који ће остати као трајно сведочанство о непоновљивим данима детињства, о сновима и надама пред вратима будућности, о радостима слободног духа и

дубоке искрености.

У духу слободе, наравно, сваки ученик може и самостално да шаље своје прилоге. Али редакција предлаже да радови ваших ђака који желе да објављују у *Дечјим искрама* буду организовано прикупљени у школама, одабрани на секцијама, како би прилику добили најталентованији, најприлежнији и како би то била награда за њихов труд и успех.

Часопис, заправо, жели организовано да сарађује са школама и тако успешније буде укључен у васпитно-образовни процес. У очекивању успешне сарадње, наше странице остају отворене за пробране прилоге ученика ваше школе.

Адресе за слање радова налазе се у импресуму, испод ових редова.

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ISSN 0352-6879

Издавач Установа културе „Кораџи“

За издавача Златко Милојевић

Уреднички колеџијум

Миодраг Стојиљковић, главни и одговорни уредник,
Ана Антонијевић, заменица главног уредника,
Никола Говедарица, ликовни уредник, Дејан
Ђусић, координатор сарадње са школама, пласман
и маркетинг, Сања Живковић, лектор-коректор,
Александар Ђоковић, графичко-ликовна опрема

Редакција

Сања Живковић, Слађана Толић, Никола
Ненковић, Тања Панић, Сања Палибрк, Даница
Станковић

Савети

Миљан Бјелетић, председник, др Недељко
Манојловић, Горан Јоксимовић, Снежана Рајевац,
Љиљана Ђуковић, Анђелка Армуш, Биљана
Милосављевић, Невена Степановић, Миодраг
Стојиљковић

Часопис је месечник и излази девет пута годишње.
У време школског распуста не излази. Радове
слати поштом или достављати лично на адресу:
Дечје искре, Народна библиотека „Вук Караџић“,
Др Зорана Ђинђића 10/VI, 34000 Крагујевац, а
литерарни прилози се могу слати и електронски
на адресу decjeiskre@gmail.com. Рукописи се не
враћају.

Цена по примерку 100 динара.

Припрема за штампу „Кораџи“

Текући рачун

840-0000001228664-39

Штампа Артпринт Медиа, Нови Сад

Алекса Вељковић, VII/3, ОШ „Вук Стефановић Караџић”

Нина Куч, IV, ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”

Установа културе
KORACI
decjeiskre@gmail.com

Град
Крагујевац

